

"Вдруге тікаємо від війни, а вона за нами". Історія евакуйованої родини з Краснопілля

 Олена Рашевська Олександр Гринь

27 березня, 18:33

Родина Омелянчук евакуювалася з Краснопілля після початку масованих обстрілів. Сім'ї довелося вдруге кинути все нажите, як це було 11 років тому, коли тікали зі свого дому на Луганщині. Віра Омелянчук каже: знову наживати майно вже немає здоров'я. Історія родини Омелянчук – в матеріалі Суспільного.

"Всі виїжджають чи не виїжджають – звідки я знаю? Одні сусіди: «Ні, ні, я буду до останнього», а потім раз – і все, вони ж всі свої, а хто виїжджає, кому я треба? Хто мені що скаже? У них у всіх машини", — сказала Віра Омелянчук, переселенка з Краснопілля.

Віра Омелянчук. Суспільне Суми

Родина Віри Омелянчук втекла від війни з Донбасу у 2014 році. Їхнє житло у місті Первомайськ Луганської області було зруйноване, тоді там проходила лінія фронту. Приїхали на Сумщину, звідси родом мати пані Віри. Родина мала велике господарство: птиця, худоба, город 40 соток. Все довелося покинути.

"Там багато було сусідів, вони теж не хотіли виїжджати. Як це все бросати своє? А я уже таке пережила. А другий раз пережить – ви подумайте, що це таке. Теж до останнього сиділи. В мене курочки, собачка, господарство, все купляла, все ж збирала, холодильники, телевізор, будинок гарний був. Котельню побудувала. Та я рада, що ми вибігли, встигли, там таке робилося страшно. Дім трясся, і як бахне, і все це перед тобою. Лягли з дідом отак на кровать, обійнялися – і що буде вже", — сказала пані Віра.

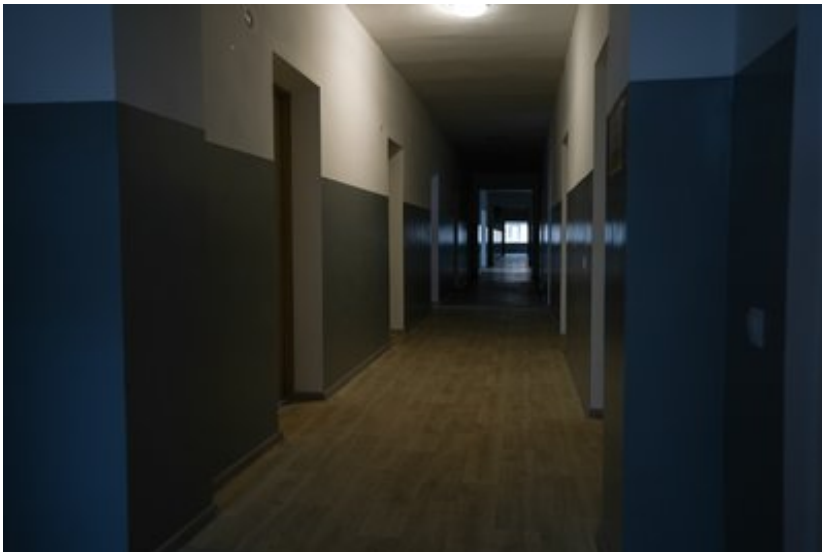
Віра та Дмитро Омелянчуки. Суспільне Суми

"Ось я дзвоню "Білому Янголу", вони мені сказали: "Так, ми зараз будемо". Підїхали, ми голі, босі, у чому були, в тому і виїхали".

За словами пані Віри, на їхній вулиці залишився один чоловік, попросили його приглядати за господарством.

"Дали йому ключ від сарая, кури, хоч собачці хліба може кинеш. В нас залишилося 27 курочок, два півники і собачка Шарик".

У Сумах родина зареєструвалася у пункті для евакуйованих і отримала кімнату у гуртожитку. Пані Віра каже, що їхати у село і знову починати життя з нуля вони вже не зможуть.

Гуртожиток для переселенців у Сумах. Суспільне Суми

"Запропонували Лебедин, Ромни і тут. Та куди ж я поїду, ви ж бачите, яка я, а в селі робить треба, я й так все людей наймала", — розповіла Віра Омелянчук.

Пані Віра не може ходити, в її чоловіка інвалідність, донька має інвалідність з дитинства. Більше, каже жінка, в них нікого немає.

"За час війни, з 2014 року, в мене брат помер, невістка померла, племінник — не знаю, що з ним, у Попасній він жив. В нього в Макіївці сестра, племінник померли", — сказала пані Віра.

Жінка говорить: відтоді, як заселилися, сил в неї вистачає тільки сидіти, не бачила тут нічого, окрім своєї кімнати. Думали знайти в евакуації спокій, але і тут тривожно.

"Ось був вибух вчора у 2 години, тут же нас теж трусонуло", — згадала пані Віра.

Історія евакуйованої родини з Краснопілля. Суспільне Суми

"Я у шахті проробив 35 років, став інвалідом, і тепер на старості років доля нас ганяє туди-сюди. Ми тікаємо від війни, а вона за нами слідом. З Краснопілля сюди виїхали, думаємо, будемо спокійно спати – бабах-бабах, сирени і сирени, ну немає життя", — розповів Дмитро Омелянчук.

Наразі родина не знає, що робити і як планувати своє життя далі.